

Det har varit avslutningskonsert för det afghanska nationella musikinstitutets Vinterakademi. SAK var på plats.

Lasse har överseende med ett visst fölgnissel när Afghanistans unga spelar för framtiden.

”Ravelution”

Musik. Vilken kraft det kan vara. Musik kan bygga broar, sträcka ut händer, öppna armar. Väcka spirande tankar om en annan och bättre framtid.

Tänkte jag, inte så lite högtidligt, när jag var på avslutningskonsert för det afghanska nationella musikinstitutets Vinterakademi. Franska institutets stora, vackra konsertsal var fullpackad med folk. Ståplats för många. Och det var inte bara standardkonsertbesökaren. Det vill säga en välutbildad afghan med västerländska kläder tillsammans med en grupp *expats*, utlänningar. Nej, här var det några andra som tagit sig in också. Några lite raggigare yngre grabbar, som såg ut som om de levat ett ansträngande liv. Troligen på gatan eller i barnhem. Kompisar till de som spelade.

För – en av de fina sakerna med musikinstitutet är att de just tar in gatubarn och barnhemsbarn. De får lära sig spela instrument, de får annan utbildning, de får skydd och varm mat. De blir brobyggare.

MÅNGA AV DEM VAR NERVÖSA, det märkte man tydligt. De djupandades och svalde och hade röda fläckar på kinderna. Såg man när de satt och väntade på scenen.

Musikinstitutets eldsjäl och grundare, doktor Ahmad Sarmast inledde sitt tal:

– Jag är trött.

Under den långa konstpausen funderade alla på vad han menade.

– Jag är trött på att Afghanistan porträtteras som ett land där hoppet har dött. Det är inte det Afghanistan ni kommer att få se här ikväll!

Det fick vi inte heller.

Eftersom afghaner älskar tal var det sedan dags för den afghanske utbildningsministern Farooq Wardak. Han påminde om en mörk period för inte alls länge sedan.

– Det fanns en tid när musiker skulle straffas, instrument förstöras och musikskolor stängas, sa Wardak allvarligt.

Just så. Och de ska ni förhandla med nu! Kunde jag inte undgå att tänka.

Utbildningsministern svepte också med handen över musikerna och fortsatte:

– Nu kommer ni inte längre att kallas gatubarn eller barnhemsbarn. Utan professionella musiker.

KONSERTEN VAR HÄFTIG. Ovanlig. Laddad med undertoner. Om förtryckt musik, om gatubarn, om flickor som är osynliga i hemmen.

Här var det tvärtom.

Här var det en flicka, eller kanske snarare ung kvinna – utan själ på huvudet dessutom – som höll tal och berättade om

ett av de större musikstyckena. Här var det tjejer som spelade klarinett och fiol. Eller sjöng med glada ansikten skuldra vid skuldra med grabbar. DET var uppmuntrande.

Ska inte förneka att man ibland – när takten gick ned och det gnisslade bland fiolerna – ville hjälpa till lite med kroppen, men – det var fantastiskt.

Sen stannade ju tiden lite extra när den legendariske sångaren Ustad Arman kallades upp på scenen för att sjunga med hela sin själ.

Det var bryggan mellan generationerna, mellan den åldrande musikern och gatubarnen, som ska ta vid.

Konserten avslutades med Ravels Bolero i en tolkning jag aldrig varit i närheten av förut. Ravel på afghanska.

Ravelution.

Alla stod upp. Ville inte riktigt sluta applådera eller gå därifrån. Många svalde och tittade varmt på varandra.

Kölden utanför märktes inte längre på samma sätt.

Om ganska precis ett år kommer de före detta gatubarnen och barnhemsungarna att spela i Carnegie Hall och Kennedy Center.

Det är svårt att hävda att det inte händer något. •